

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 484/2024-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Matúšom Červeným, Slávičie údolie 106, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/17/2023 zo 7. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

- Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3To/17/2023 zo 7. marca 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Zároveň navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia.
- Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v roku 2018 bolo sťažovateľovi uložené ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou z dôvodu, že spáchal pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súvislosti s duševnou poruchou, a jeho pobyt na slobode je nebezpečný.
- V roku 2019 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a e) Trestného zákona.
- Uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6Nt/32/2019 z 8. novembra 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bolo podľa § 446 ods. 1 Trestného poriadku zmenené ochranné psychiatrické liečenie sťažovateľa ambulantnou formou na ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením zamietnutá.

6. Následne sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Tdo/19/2024 z 10. apríla 2024 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietnuté podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že napadnuté uznesenie je vnútorne rozporné, keďže podľa krajského súdu má byť jeho psychiatrická liečba len dočasná, avšak zároveň odkazuje na výpovede znalcov o tom, že medikamentózna liečba je v prípade jeho diagnózy neúčinná. Predpokladaná dĺžka jeho liečenia nebola nijak upresnená v príslušnom znaleckom posudku a ani na verejnom zasadnutí. Všeobecné súdy sa vôbec nezaoberali proporcionalitou zásahu do jeho základných práv.

8. Sťažovateľ zdôrazňuje, že ochranné liečenie súvisí s 5 rokov starým a podľa jeho názoru vyfabulovaným trestným konaním, v ktorom mu dosiaľ nebola preukázaná vina. Dôvody zmeny formy ochranného liečenia (ak vôbec niekedy existovali) už dávno pominuli, keďže v súčasnosti sa ani len nezdržiava v okolí poškodených. Jednak rodinný dom v [REDAKOVANÉ] a byt v [REDAKOVANÉ] boli predané, pričom nedisponuje vlastníckym ani iným užívacím právom k daným nehnuteľnostiam, nie je v žiadnom kontakte alebo styku s poškodenými a objektívne tak ani neexistuje možnosť, aby bol nejakým spôsobom nebezpečný voči nim, resp. žiadne dôkazy, ktoré by odôvodnili opodstatňovali obavy, že by mal byť nebezpečný všeobecne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zmene jeho ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou na ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou.

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

12. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

13. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť (§ 124), pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene.

14. Sťažovateľ zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (19. septembra 2024) proti napadnutému uzneseniu zo 7. marca 2023 odvodzuje od doručenia uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania (19. júla 2024).

15. Ústavný súd opakovane judikoval, že začiatok plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno predĺžiť v prípade, ak je mimoriadny opravný prostriedok proti určitým rozhodnutiam vylúčený, resp. neprípustný zo zákona [napr. § 422 Civilného sporového poriadku, § 76 Civilného mimosporového poriadku, § 439 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku, ako aj § 371 ods. 7 a § 382 písm. f) Trestného poriadku; pozri aj *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. : Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 937; I. ÚS 408/2021*].

16. Uvedené sleduje účel účinného využitia dostupných opravných prostriedkov, teda takého ich využitia, ktoré môže smerovať k náprave tvrdeného zásahu do základných práv a slobôd. Ak je podanie dovolania proti určitému rozhodnutiu priamo zo zákona vylúčené, jeho využitie v zásade nemôže smerovať k náprave, keďže akýkoľvek meritórny prieskum tvrdeného zásahu dovolacím súdom je už vopred vylúčený.

17. Takáto situácia nastala aj vo veci sťažovateľa, ako na to poukázal najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia. Najvyšší súd uviedol (s. 3 a nasl. jeho uznesenia), že § 368 ods. 2 Trestného poriadku upravuje jednu zo základných formálnych podmienok dovolacieho konania, a to okruh rozhodnutí, ktoré je zo zákona prípustné napadnúť dovolaním ako mimoriadnym opravným prostriedkom. V danom prípade podal dovolanie obvinený, a to proti uzneseniu o zmene spôsobu výkonu ochranného psychiatrického liečenia, ktoré nie je uvedené medzi rozhodnutiami v § 368 ods. 2 Trestného poriadku, a toto nemožno ani podradiť pod rozhodnutie uvedené v § 368 ods. 2 písm. g) Trestného poriadku, ako rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia, a to ani v kontexte samotného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku, ktoré rovnako predpokladá nesplnenie zákonných podmienok na uloženie ochranného opatrenia. K samotnej zmene spôsobu výkonu ochranného liečenia by nebolo možné pristúpiť bez zisťovania podmienok na jeho uloženie. Zákon teda pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu, ktorým je ochranné opatrenie (teda aj ochranné liečenie) uložené, avšak pri následnej zmene spôsobu výkonu Trestný poriadok dovolanie nepripúšťa.

18. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu zo 7. marca 2023 začala sťažovateľovi plynúť jeho doručením, a nie doručením uznesenia najvyššieho súdu 19. júla 2024. Ústavná sťažnosť je preto podaná celkom zjavne po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty (podobne IV. ÚS 29/2023, II. ÚS 530/2021, III. ÚS 235/2021, II. ÚS 149/2019, II. ÚS 98/2020).

19. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu oneskorenosti (bod 1 výroku tohto uznesenia).

20. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

21. V nadväznosti na už uvedený záver o oneskorenosti ústavnej sťažnosti a na jej odmietnutie z tohto dôvodu je zrejmé, že v danom prípade neboli dôvody rozhodovať o návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu